

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.112/2025/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Horváth Hanga ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 52.)
Az alperes képviselője:	dr. Oravecz László kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energia ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.701.850/2024/15. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 112.000 (száztizenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a cím1 alatti felhasználási hely villamosenergia-ellátásának biztosítása céljából 2009. június 1. napjától villamosenergia-kereskedelmi szerződéses jogviszonyban állt a perben nem álló Kft.1-vel (a továbbiakban: Engedélyes). Ezzel párhuzamosan – a fizikai teljesítés feltételeként – ugyanezen időponttól a területileg illetékes, szintén perben nem álló Zrt.1-vel (a továbbiakban: Elosztó) hálózathasználati szerződést kötött. A műszaki feltételek biztosítása keretében az Elosztó – a vonatkozó mérőhelyi adatlap tanúsága szerint – 2019. december 6. napján a felhasználási helyen üzembe helyezte a szám1 gyári számú fogyasztásmérő berendezést, amelynek során 0 kWh nyitó mérőállást rögzített.

[2] A jogviszony kezdeti szakaszában a felek a felhasználási hely tekintetében profilos elszámolást alkalmaztak, az Elosztó a rendszeres éves leolvasásokat 2020. május 31-én, valamint 2021. május 31-én sikeresen elvégezte; utóbbi alkalommal 56.085 kWh mérőállást rögzítve. Ezt követően, 2022 januárjától azonban kommunikációs hiba folytán a mérőberendezés nem volt elérhető, amelyre tekintettel az Elosztó a fogyasztás mértékét – a mérési adatok hiányában – becslés útján állapította meg. Ezen számítási módszertan alapulvételével bocsátotta ki a számlákat: 2022. július 1. napján a 2021. június 1. és 2022. május 27. közötti időszakra (82.764 kWh számított záróállással), 2022. október 14. napján a 2022. május 28. és szeptember 30. közötti periódusra (92.115 kWh számított záróállással), valamint 2023. január 13. napján a 2022. év utolsó negyedévére (98.942 kWh számított záróállással). Az Elosztó ezen becsült fogyasztási adatokat továbbította az Engedélyes felé, aki azok alapján bocsátotta ki a villamosenergia-kereskedelmi díjról szóló számláit.

[3] A felperes a 2022. szeptember 14. napján előterjesztett igénybejelentésében teljesítménybővítést kezdeményezett, amelynek eredményeként 2023. március 30. napján a felhasználási helyen a felek az elszámolási módot profilosról idősorosra módosították, melynek technikai feltételeként az Elosztó a korábbi közvetlen mérésű fogyasztásmérő helyett áramváltós mérési rendszert épített ki, és annak megfelelő új mérőberendezést telepített. A kivitelezés során az Elosztó a korábbi készülék leszerelésével egyidejűleg üzembe helyezte a szám2 gyári számú új mérőberendezést. A szakemberei a mérési adatok hiteles rögzítése céljából kiállított – szám3 számú – „Mérőhelyi adatlapon” a leszerelt mérő végső, fizikailag leolvasott állásaként 228.943 kWh értéket tüntettek fel, amely adat valóságtartalmát a mérőállásról készített fényképfelvétellel dokumentálták. A felperes helyszínen jelen lévő képviselője a munkavégzés tényét és az adatlap tartalmát aláírásával igazolta, az abban foglaltakkal szemben semmilyen kifogással nem élt.

[4] Az Elosztó az ily módon rögzített zárómérőállás jogi következményeként – a fogyasztásmérő cseréjével lezárt időszak pénzügyi rendezése érdekében – 2023. április 13. napján a 2023. január 1. és 2023. március 30. napja közötti hálózathasználat ellenértékeként szám4 sorszámon 3.670.231 forint végösszegű villamosenergia-elszámoló számlát bocsátott ki. Ezzel összhangban az Engedélyes – az elosztói adatszolgáltatás keretében átvett mérési adatokra támaszkodva – a villamosenergia-kereskedelmi díjkövetelését érvényesítve 2023. április 21. napján – ugyanezen elszámolási periódust érintően – szám5 sorszámon 10.629.288 forint összegről szóló számlát állított ki.

[5] A felperes a számlák kézhezvételét követően – azok összegét és a számlázás alapjául szolgáló adatokat vitatva – írásbeli számlakifogást terjesztett elő. A kifogás nyomán az Elosztó a korábbi elszámolását felülvizsgálta, melynek eredményeként a vitatott zárószámlát – a megelőző időszakra vonatkozó, becslésen alapuló részszámlákkal egyetemben – érvénytelenítette (sztornózta). Ezt követően a leszereléskor rögzített zárómérőállást alapul véve, a felmerült fogyasztási különbözetet a teljes érintett időszakra

visszamenőlegesen – időarányos megosztás alkalmazásával – újraosztotta, és ezen korrigált elszámolási metódus alapján állította ki a helyesbítő számlákat. Ezzel párhuzamosan, a megváltozott elszámolási adatokhoz igazodva az Engedélyes is végrehajtotta a kereskedelmi elszámolás korrekcióját: a korábbi számlák sztornózása mellett, az Elosztó által módosított fogyasztási adatokra alapozva bocsátotta ki a fizetési kötelezettségeket tartalmazó új bizonylatokat. Az Elosztónak 2023. augusztus 23. napján egy további – kizárólag a bizonylatok alaki tartalmát érintő, számlaérvénytelenítéssel és új számla kibocsátásával járó – korrekciót kellett elvégeznie, miután a számlákon a mérőberendezés egyedi azonosítóját tévesen (szám6 számsorral) tüntette fel; e módosítás azonban a megállapított fogyasztási adatokat és a fizetendő ellenérték összegét érdemben nem befolyásolta.

[6] A felperes 2023. augusztus 16-án panaszt terjesztett elő az alperesnél. Kifejtette, hogy a mérőhelyi adatlapon rögzített mérőállás és a korábbi fogyasztási adatok közötti ellentmondásra hivatkozva 2023. május 4. napján kezdeményezte az Elosztónál a leszerelt mérőberendezés hatósági vizsgálatát, melyre azonban nem került sor. Ezt követően az Engedélyes és az Elosztó részére megküldött kifogásaiban vitatta a fogyasztási adatokat és a számlázott összegeket, illetve indítványozta az elszámolás teljes körű felülvizsgálatát – beleértve a leszerelt mérőeszköz műszaki vizsgálatát is –, valamint kérte az alapul szolgáló dokumentáció, így különösen a leszereléskor készült fényképfelvételek rendelkezésre bocsátását. Sérelmezte, hogy jöllehet a szolgáltatók a panasz kivizsgálásának megkezdéséről tájékoztatták, a fizetési kötelezettség felfüggesztésére irányuló kifejezett kérelme ellenére – a panaszügy érdemi lezárását megelőzően – mind az Engedélyes, mind az Elosztó ismételt felszólította a tartozás pénzügyi rendezésére.

[7] Az alperes a felhasználóvédelmi hatáskörében hozott határozat1 számú határozatában: (I.) elutasította a felperesnek az Elosztóval szemben a felhasználási helyre vonatkozó, a mérőpontossági vizsgálattal kapcsolatos panaszát, (II.) megszüntette a panaszeljárást az Engedélyes által kiállított szám5 sorszámú és az Elosztó által kiállított szám4 sorszámú számlákat érintő, valamint a választási kötelezettség teljesítésének elmulasztásával kapcsolatos részében; továbbá (III.) az Elosztót a mérőóra-nyilvántartási kötelezettség késedelmes átvezetése miatt – figyelmeztetés szankció alkalmazása és a jövőbeni hasonló magatartástól való tartózkodásra felhívás mellett – kötbér megfizetésére kötelezte, végezetül (IV.) elutasította az Engedélyessel szemben a számlázással kapcsolatban előterjesztett panaszt.

[8] A mérőóra-pontossági vizsgálattal összefüggő elutasító döntése normatív alapjaként a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 2. számú mellékletének 14.3.-14.4., 14.6.-14.7. pontjaira, valamint az Elosztó „Elosztói Üzletszabályzata” (a továbbiakban: Üzletszabályzat) 10.1. és 10.2.1.-10.2.2. pontjaira hivatkozott.

[9] Megállapította, hogy az Elosztó maradéktalanul eleget tett a Vhr. és a saját Üzletszabályzata előírásainak, amikor a 2023. március 30-i mérőcsere során a berendezés állapotát és annak 228.943 kWh záró mérőállását a felperes képviselője által aláírt mérőhelyi munkalapon, valamint fényképfelvétellel is hitelt érdemlően dokumentálta. Ezen képi bizonyítékra tekintettel a továbbiakban már jogszerűen mentesült a leszerelt készülék fizikai megőrzésének kötelezettsége alól.

[10] Rámutatott arra is, hogy az Elosztó által a szám3 számú mérőhelyi adatlapon végzett adminisztratív javítások – ideértve a korábbi profilos bekötés azonosítójának (szám7) az új, idősoros méréshez tartozó azonosítóra (szám8) történő átvezetését, valamint a teljesítménybővítéshez és a mérőcseréhez kapcsolódó rendelésszámok téves feltüntetésének korrekcióját – az ügy érdemi elbírálása szempontjából nem bírnak relevanciával, mivel a szolgáltató nyilvántartásában – mind a törölt, mind a módosított azonosítószámok – hitelt érdemlően a perbeli felhasználási helyhez köthetők.

[11] A mérőpontossági vizsgálat elmaradását sérelmező kérelmi elem vonatkozásában is jogszerűnek tartotta az Elosztó eljárását. A felperes ugyanis a hibás mérés feltárására irányuló hatósági ellenőrzést csak megkésve, a berendezés leszerelését követően több, mint egy hónappal később kezdeményezte (2023. május 4.), amely időpontban – az okiratokkal és fényképfelvétellel jogszerűen kiváltott fizikai megőrzési kötelezettség hiányában – a kérdéses mérőkészülék már nem állt a szolgáltató rendelkezésére.

[12] Végezetül megállapította, hogy a kifogásolt számlák tekintetében az eljárás érdemi folytatására okot adó körülmény már nem állt fenn, mivel az Elosztó – a kommunikációs hiba miatt jogszerűen alkalmazott becslést követően – a tényleges záró mérőállás alapján elvégezte a fogyasztás arányosított újrabecslését, kijavította a mérőberendezés tévesen rögzített gyári számát, és ezen korrekciók eredményeként mind az Elosztó, mind az Engedélyes sztorizta a felperes által kifogásolt bizonylatokat, majd a módosított adatoknak megfelelően új számlákat állított ki.

A kereset és a védírat

[13] A felperes a keresetében elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatását és az Elosztó mérőpontossági vizsgálat lefolytatására kötelezését, valamint az Engedélyes és az Elosztó részéről támasztott díjkövetelések érvényesítésének felfüggesztését, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését, illetve megsemmisítését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésként a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: VET) 40. § (4) bekezdésére, (5a) bekezdésére, 43-44. §-aira, a Vhr. 1. § (1) bekezdés 1. pontjára, 14. § (6) bekezdésére, 20/A. § (1)-(2) bekezdéseire, 21/A. § (4) bekezdésére, 59. § (6) bekezdésére, valamint 2. számú mellékletének 14.7. pontjára hivatkozott.

[14] Érvelése szerint az alperes a tényállás-tisztázási kötelezettségét megsértve nem kellő alaposággal tárta fel a tényállást, és abból téves jogi következtetést vont le, mivel az eljárása során érdemben nem vizsgálta a jogvita tárgyát képező, leszerelt fogyasztásmérő berendezés irreálisan magas záróállásának valóságtartalmát, illetve műszaki megalapozottságát. Az Elosztó a Vhr. 14. § (6) bekezdésébe ütköző módon nem hárította el a mérő 2022 januárjától fennálló kommunikációs hibáját, és a VET 40. § (4) bekezdését megsértve 2021 májusa után elmulasztotta a kötelező éves leolvasást. Hangsúlyozta, hogy a Vhr. 21/A. § (4) bekezdése alapján becslésre csak sikertelen leolvasás esetén lett volna lehetőség, az Elosztó azonban a leolvasást meg sem kísérelte, így a Vhr. 1. § (1) bekezdésébe ütközően alkalmazott a tényleges fogyasztás elszámolása helyett visszamenőleges becslést és időarányos megosztást.

[15] Vitatta a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok hitelességét is: előadása szerint a mérőhelyi adatlapon a bekötési azonosítók és a gyári számok egymásnak ellentmondóan, utólagosan javítva szerepelnek, a mérőcseréről készített fényképfelvételeken pedig nem

azonosítható egyidejűleg a mérőállás és a gyári szám. Megfelelő fotódokumentáció hiányában az Elosztót a Vhr. 2. számú melléklet 14.7. pontja alapján a mérőre vonatkozó fizikai megőrzési kötelezettség terhelte volna; a berendezés megsemmisítésével azonban jogellenesen elzárta a hatósági bevizsgálás lehetőségétől. Mindezek alapján a VET 59. § (6) bekezdésére hivatkozva állította, hogy az Elosztó nem a tőle elvárható gondossággal járt el, mulasztásainak hátrányos következményei pedig nem háríthatók át a fogyasztóra.

[16] Az alperes a védiratában fenntartotta a határozatában foglalt ténybeli és jogi álláspontját, és a kereset elutasítását kérte. Rámutatott, hogy a mérőberendezés hatósági vizsgálatára kizárólag akkor kerülhet sor, ha a rendszerhasználó a meghibásodást határidőben jelzi az Elosztó felé, ám ez a perbeli esetben csak elkésetten történt meg. Előadta továbbá, hogy a keresetben foglaltakkal ellentétben az eljárása során érdemben vizsgálta, hogy a vitatott fogyasztási adatok a számlázás jogszerű alapjául szolgálhattak-e, és az elosztói érdekkörben nem tárt fel olyan mulasztást, amely ezen adatok figyelembevételét kizárta volna. A felperesi érvelésre reagálva megjegyezte továbbá, hogy önmagában a regisztrált fogyasztás megnövekedése nem alapozza meg automatikusan a mérőberendezés meghibásodásának vélelmét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[17] Az elsőfokú bíróság a keresetet – a Vhr. 2. számú melléklet 14.3.-14.4., valamint 14.6.-14.7. pontjaira hivatkozva – elutasította. Döntésének indokolásában a per tárgyi kereteit kijelölve mindenekelőtt rögzítette, hogy a bírósági felülvizsgálat – a kereseti kérelemhez kötöttség elve alapján – kizárólag az alperesi határozatnak a leszerelt mérőberendezés vitatott záróállásának valóságtartalmára, illetve az ezen a tényadaton alapuló elszámoló számlákösszegezésének felülvizsgálatára vonatkozó rendelkezései jogszerűségi értékelésére terjedhetett ki.

[18] Döntésének ténybeli alapjaként rögzítette, hogy a mérőcsere alkalmával a felperes képviselőjében eljáró munkavállaló személyesen jelen volt, és a 228.943 kWh záró mérőállást rögzítő mérőhelyi adatlapot bármilyen kifogás nélkül aláírta. Az okiratba foglalt érték hitelességét a leszereléskor készített fotódokumentáció metaadatai is kétséget kizáró módon alátámasztják. E körben rámutatott, hogy az adatlapon végzett adminisztratív javítások – így az áthúzott bekötési azonosítók és a tévesen feltüntetett gyári szám – nem kérdőjelezi meg a dokumentum valóságtartalmát, és nem cáfolják annak a perbeli felhasználási helyhez tartozását.

[19] A mérőberendezés hatósági bevizsgálása elmaradásának jogszerűsége tekintetében kifejtette, hogy a felperes nem tanúsított tudatos és együttműködő fogyasztói magatartást, mivel a mérésügyi felülvizsgálatot csak késedelmesen, a leszerelést követő több, mint egy hónap elteltével kezdeményezte. Az Elosztó a mérőállást és a berendezés állapotát fényképfelvétellel rögzítette, mely alapján a jogszabály erejénél fogva mentesült a leszerelt készülék változatlan állapotban történő megőrzésének kötelezettsége alól. Hangsúlyozta továbbá, hogy a korábbi időszakok alacsonyabb fogyasztási adatai – a hiteles mérőeszköz adatai ellenében – önmagukban nem alapozzák meg az utólagos számlakorrekció lehetőségét, és nem kérdőjelezhetik meg a záró óraállás helyességét. Kiemelte, hogy a mérőóra

kommunikációs hibája csupán az adattovábbítás meghíúsulását jelenti, de nem igazolja a berendezés mérési eredményt befolyásoló műszaki hibáját.

[20] Mindezek összegzéseként arra a jogi végkövetkeztetésre jutott, hogy az éves leolvasás elmaradása és a korábbi, becsléssel történt számlázás nem hatott ki a végleges mérési adatokra, így a hitelt érdemlően bizonyított záró mérőállás alapján az elszámoló számlák kiállítása jogszerű volt, következésképpen az alperes határozata is mindenben megfelelt a jogszabályi előírásoknak.

[21] A felperesnek a mérőóra tényleges megsemmisítését vitató, a keresetindítási határidőn túl, csupán a tárgyaláson előterjesztett hivatkozását és bizonyítási indítványát – mint tiltott keresetkiterjesztést – elutasította, rögzítve egyúttal, hogy a megőrzési kötelezettséggel már nem terhelt berendezés utólagos bevizsgálhatatlansága a felperes saját késedelméből ered, amelynek hátrányos következményei nem értékelhetők az alperes terhére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[22] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelme teljesítését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[23] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan tárta fel, valamint az irányadó ágazati jogszabályokat tévesen értelmezte, amelynek következtében a megállapított tényekből okszerűtlen, ennél fogva hibás jogi következtetéseket vont le. Érvelése szerint a törvényszék figyelmen kívül hagyta az Elosztó jogsértő mulasztásait: az Elosztó a VET 40. § (4) bekezdésével ellentétben meg sem kísérelte a kötelező éves fizikai leolvasást, továbbá a Vhr. 14. § (6) bekezdésébe ütközően nem tett eleget a 2022 januárjától fennálló kommunikációs hiba kivizsgálására és elhárítására vonatkozó jogszabályi kötelezettségének.

[24] Vitatta az ítélet azon megállapítását is, amely jogszerűnek fogadta el a számlák becslésen alapuló arányosítással történő utólagos, egyoldalú módosítását és a mérőállások jogalap nélküli újraosztását. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Vhr. 21/A. § (4) bekezdése alapján becslés alkalmazására kizárólag a leolvasás meghíúsulása esetén nyílt volna törvényes lehetőség, nem pedig olyan esetben, amikor azt az Elosztó meg sem kísérelte, így a kibocsátott elszámoló számlák sértik a VET 43-44. §-ainak rendelkezéseit.

[25] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság hitelesnek fogadta el a leszereléskor készült fényképfelvételeket. Ezzel összefüggésben állította, hogy azokon nem azonosítható egyidejűleg a mérőállás és a gyári szám, így nem felelnek meg a Vhr. 2. számú melléklet 14.7. pontjában foglalt normatív követelményeknek. Megfelelő fotódokumentáció hiányában az Elosztót fizikai megőrzési kötelezettség terhelte volna, ezért a berendezés utólagos megsemmisítése jogellenes volt.

[26] Álláspontja szerint a törvényszék a „tudatos fogyasztói magatartásra” hivatkozva tévesen hárította rá a késedelem következményeit. Kiemelte, hogy a VET 59. § (6) bekezdésére figyelemmel az Elosztó mulasztásai nélkül – a leolvasási kötelezettség szabályszerű teljesítése, s így a hiba időben történő észlelése esetén – hamarabb szembesült volna az irreális adatokkal, amikor is határidőben kérhette volna a mérőóra hatósági bevizsgálását. Neki nem volt oka az óra nem megfelelő működését feltételezni.

Felmerülhetett mérési hiba, és az is, hogy a rögzített zárómérőállás máshoz tartozik, azonban ezen körülmények egyike sem került kivizsgálásra.

[27] Eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen minősítette tiltott keresetkiterjesztésnek a mérőberendezés tényleges sorsára – azaz megsemmisítésének megtörténte – vonatkozó bizonyítási indítványát, így azt tévesen utasította el. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdése alapján jogszerű lehetősége volt a bizonyítási indítvány első tárgyaláson történő előterjesztésére, ráadásul a mérő bevizsgálására irányuló kérelmi elem már az eredeti keresetlevelében is szerepelt.

[28] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes érdemi jogszabálysértést nem jelölt meg, releváns jogi érvelés nélkül ismételte meg a saját mulasztásának kimentésére alkalmatlan korábbi szubjektív vélekedéseit. Rámutatott, hogy az Elosztó a Vhr. 2. számú melléklet 14.7. pontjában rögzített alternatív kötelezettségének a – perben metaadatokkal is igazolt – fotódokumentáció elkészítésével maradéktalanul eleget tett, ezáltal a jogszabály erejénél fogva jogszerűen mentesült a mérőberendezés fizikai megőrzési kötelezettsége alól; a fogyasztását folyamatosan nyomon követni képes felperes pedig alaptalanul hivatkozott arra, hogy a fogyasztás mértékéről csak utólag szerezhette tudomást. Végezetül rögzítette, hogy fennálló megőrzési kötelezettség hiányában a mérő leselejtezésére vonatkozó dokumentáció beszerzése az ügy eldöntése szempontjából jogilag irreleváns, ezért a bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[29] A fellebbezés nem alapos.

[30] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben, helytállóan tárta fel, és abból az anyagi jogi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott jogi következtetést vont le. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

[31] A fellebbezés központi érvelése arra az állításra épült, miszerint a felperest azért érte joghátrány (a mérőberendezés utólagos műszaki bevizsgálásának ellehetetlenülése), mert az Elosztó a megelőző időszakban elmulasztotta a VET 40. § (4) bekezdése szerinti kötelező éves leolvasást, továbbá a mérőóra kommunikációs hibája ellenére megtévesztő, becslésen alapuló számlákat bocsátott ki. A felperes álláspontja szerint ezen elosztói mulasztások vezettek ahhoz, hogy a kiugró fogyasztást nem észlelte időben, s ekként az Elosztó ezen jogsértő magatartása miatt esett el az időbeni megtámadás és a mérésügyi vizsgálat kezdeményezésének lehetőségétől. Ezen felperesi érvelés megalapozottságának megítélését

azonban alapvetően meghatározza az a körülmény, hogy a felek között fennálló, törvényi és üzletszabályzati rendelkezésekkel keretezett villamosenergia-ellátási és hálózathasználati jogviszonyban a feleket milyen kölcsönös együttműködési és magatartástanúsítási követelmények terhelik, illetve e normatív keretek között a felhasználótól – a saját vagyoni érdekeinek megóvása körében – mi minősül az adott helyzetben általában elvárható, kellően gondos joggyakorlásnak. Minthogy a jelen jogvita érdemi tárgya a rögzített fogyasztási adatok hitelességének, az azok alapján megfizetendő hálózathasználati és villamosenergia-kereskedelmi díj jogszerűségének, s ekként végső soron a felek hálózathasználati szerződésből eredő teljesítési felelősségének a megítélése, a felek magatartása és a mulasztások következményei a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) zsinórmértéke alapján vizsgálandók. Ezt a dogmatikai kapcsolatot a VET 59. § (6) bekezdése teremti meg, amely kógens módon utalja a szerződés teljesítésével összefüggő felelősségi kérdéseket – eltérő ágazati rendelkezés hiányában – a Ptk. általános elvárhatósági és szerződésszegési szabályainak hatálya alá. Ebből az anyagi jogi háttérből egyenesen következik, hogy a tartós villamosenergia-ellátási jogviszonyban a felhasználót (fogyasztót) is terheli a jóhiszeműség és tisztesség, valamint a rendeltetésszerű joggyakorlás Ptk.-ban rögzített elveiből fakadó általános együttműködési kötelezettség, amely immanensen magában foglalja a saját energiafogyasztásának, továbbá a kizárólagos birtokában álló felhasználási helyen felszerelt mérőberendezés adatainak észszerű, az adott helyzetben elvárható gondossággal történő figyelemmel kísérését is.

[32] Erre az elvárhatósági mércére figyelemmel, jóllehet az Elosztó 2022 januárjától egy kommunikációs hiba folytán valóban becsült adatok alapján bocsátotta ki a számlákat, ezen adminisztratív eljárás fizikailag semmiképpen sem vonta el a felperes azon objektív lehetőségét, hogy a saját telephelyén, illetőleg annak közvetlen csatlakozási határpontján elhelyezett mérőberendezés kijelzőjén lévő tényleges mérőállást bármikor személyesen leolvassa és ellenőrizze. A felperes a kellő fogyasztói gondosság tanúsítása mellett a kapott – a becslés tényét egyébként egyes bizonylatokon rögzítő – számlák adatait folyamatosan összevethette volna a mérőeszközön látható valós fogyasztással. Ezt a személyes ellenőrzést önmagában az a körülmény is indokolta volna, hogy a peradatok részét képező, 2023. január 13. napján kelt elszámoló számla belső tartalma a laikus fogyasztó számára is felismerhető logikai ellentmondást hordozott: a bizonylat 2. oldalán az érintett adatsor egyfelől a „Mérőkön regisztrált fogyasztások” fejezetcím alatt szerepel, miközben az alatta lévő táblázatban a leolvasás módjaként („LM”) kifejezetten a „Becs”, azaz becslés megjelölés került feltüntetésre. Az a körülmény, hogy a felperes a saját érdekkörében felmerült okból hónapokon keresztül mellőzte a mérőállás legegyszerűbb, szemrevételezéssel történő fizikai ellenőrzését, nem értékelhető az Elosztó terhére, és nem szakítja meg a felperes saját mulasztásának oksági láncolatát.

[33] Az ítéltábla különös nyomatékkal emeli ki a 2023. március 30-i mérőcsere és teljesítménybővítés perdöntő jelentőségét. Ezen időpontban a felperes helyszínen lévő képviselője a leszereléskor személyesen jelen volt, a munkavégzés tényét, valamint a 228.943 kWh leszerelési zárómérőállást tartalmazó szám3 számú mérőhelyi adatlapot saját kezűleg, jogfenntartás, kifogás vagy észrevétel nélkül aláírta. Ez volt az a kritikus perrendi és anyagi jogi momentum, amikor a felperes hitelt érdemlően szembesült az általa utóbb irreálisnak minősített fogyasztási adattal. A felperes már ekkor, a helyszínen, az okirat aláírásával egyidejűleg, vagy legalábbis az eljáró képviselőjétől történő tudomásszerzést, illetőleg a

mérőhelyi adatlap tartalmának megismerését követően haladéktalanul kezdeményezhette volna a vitatott mérőberendezés hatósági vizsgálatát, és követelhetette volna annak megőrzését. Ezzel szemben a peradatokból kétséget kizáróan megállapítható, hogy a mérés pontosságát vitató igénybejelentését csupán jelentős késedelemmel, a berendezés leszerelését követően több, mint egy hónappal később, 2023. május 4. napján terjesztette elő az Elosztónál. Minthogy a 2023. március 30-i leszereléskor felperesi kifogás nem merült fel, az Elosztó a Vhr. 2. számú mellékletének 14.7. pontjában rögzített kötelezettségének a mérőállás fotótechnikai rögzítésével és az adatlap felperessel történő aláíratásával maradéktalanul eleget tett. Ezen cselekményekkel az Elosztó a jogszabály erejénél fogva jogszerűen mentesült a lecserélt berendezés további fizikai megőrzésének kötelezettsége alól.

[34] Mindezek szintéziseként az ítéltábla – egyetértve az elsőfokú bíróság és az alperes jogi okfejtésével – megállapította, hogy a mérőberendezés utólagos hatósági bevizsgálásának ellehetetlenülése nem az Elosztó korábbi számlázási vagy éves leolvasási gyakorlatára, hanem elsősorban a felperes elvárható fogyasztói gondosságot sértő, saját érdekkörében felmerült mulasztására vezethető vissza. A téves mérés gyanújának felismerése és a hiba megállapításának lehetősége ugyanis objektíve a felperes kezében volt, minthogy az Elosztó a regisztrált adatok kiugró jellegét megfelelő viszonyítási alap hiányában önmagában nem észlelhette, lévén a felhasználási hely tényleges, mindenkor villamosenergia-felhasználásának valós volumenével kizárólag a fogyasztó lehetett tisztában. Továbbá a leszerelés kritikus pillanatában tanúsított felperesi passzivitás és az igényérvényesítés indokolatlan késedelme az, ami közvetlen, adekvát okozati kapcsolatban áll a bizonyítás fizikai megghiúsulásával, ezáltal dogmatikailag is megszakítva az Elosztó korábbi, pusztán adminisztratív jellegű mulasztásaiból eredő oksági láncolatot. Mivel ezen előzmények folytán az Elosztót a leszerelést követően fizikai megőrzési kötelezettség már nem terhelte, a mérőberendezés utólagos leselejtezése és megsemmisítése joghatályosan nem minősülhetett az Elosztó részéről kifejtett jogellenes, bizonyítást ellehetetlenítő magatartásnak.

[35] Az előbbiekkal összefüggésben az ítéltábla azt is megjegyzi: az a körülmény, hogy a kérdéses időszakban a regisztrált fogyasztás megnövekedett, önmagában nem szolgálhatott olyan objektív referenciaként, amelyből az Elosztónak a mérőberendezés meghibásodására kellett volna következtetnie. Egy ilyen volumennövekedésnek ugyanis mérési hibától független, a felhasználó működési körébe eső okai is lehetnek – mint például az intenzívebbé váló gazdasági tevékenység, amelynek reális lehetőségét egyébként a felperes másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata is alátámasztotta –, ennél fogva az Elosztót pusztán a mérési adatok változása okán nem terhelte hivatalbóli cselekvési vagy hibafeltárási kötelezettség. Ezen túlmenően az ítéltábla a téves mérésre vonatkozó felperesi hivatkozások kapcsán rámutat arra is, hogy a mérőberendezés távleolvasási funkciójának meghibásodása (a kommunikációs hiba) önmagában nem azonos a mérési hiba fogalmával, és logikailag nem eredményezi a regisztrált fogyasztási adatok torzulását. A berendezés működéséből fakadóan ugyanis a tényleges villamosenergia-fogyasztás fizikai mérése, valamint ezen mért adatoknak a szolgáltató felé történő automatikus továbbítása két teljesen elkülönülő funkció. Ebből következően a távleolvasás esetleges üzemzavara kizárólag a távoli adatkapcsolatot akadályozza, de semmilyen kihatással nincs magának a mérőszervezetnek a hiteles és pontos működésére, a tényleges fogyasztás belső rögzítésére, illetőleg a készülék fizikai kijelzőjén leolvasható valós mérőállás helyességére. Ezen műszaki és dogmatikai elkülönülést támasztják alá a mérésügyről szóló 1991. évi XLV. törvény hiteles mérőeszközökre vonatkozó

garanciális szabályai, valamint a mérési rendszerekre vonatkozó, az alperes által jóváhagyott Elosztói Szabályzat műszaki előírásai is (10.5. pont 9. bekezdés). Ezen normatív dokumentumok ugyanis a távleolvasást biztosító adatátviteli funkciót, illetve annak esetleges üzemzavarát fogalmilag és jogkövetkezményeiben is egyértelműen elválasztják a fogyasztásmérő berendezés hiteles fizikai mérési funkciójától. Minderre figyelemmel a fellebbezésben kifejezett, az Elosztó mulasztására hivatkozással felhívott VET 59. § (6) bekezdése nem volt a szolgáltató terhére alkalmazható, hanem a Ptk. elvárhatósági mércéje alapján – éppen a felperesi késedelem és passzivitás szerződéses jogkövetkezményeit, így – a bevizsgálás meghúzásából eredő hátrányok felperesi érdekkörbe esését támasztja alá.

[36] Hasonlóképpen alaptalanul vitatta a felperes a becsatolt fotódokumentáció hitelességét és a munkavégzés időbeli lefolyását, amely körben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan jutott a felvételek bizonyító erejének megállapítására. A mérőhelyi adatlapon rögzített 2023. március 30-i munkavégzési dátummal ugyanis megegyezik a felvételek információs paneljéből (metaadataiból) kiolvasható rögzítési időpont, ráadásul a távolabbi, átfogó felvétel (15:10:04) és a mérőállást rögzítő közeli kép (15:12:11) közötti mintegy kétperces eltérés megfelelően leképezi a szerelői állapotrögzítés és a mérőleolvasás életszerű, logikus kronológiáját. Az ítéltábla e körben nyomatékosan rámutat arra az ügy adataiból egyértelműen megállapítható ténybeli helyzetre is, hogy a helyszínen nem egy egyszerű rutin készülékcseré, hanem egy teljesítménybővítéssel egybekötött, áramváltókkal felszerelt mérési rendszer komplett fizikai kiépítése történt. Egy ilyen átfogó, a mérőszekrény teljes átépítését igénylő munkafolyamat – amint az az újonnan kiépített berendezést ábrázoló, „Áramváltó.jpg” elnevezésű fényképfelvételt figyelembe véve, kifejezett villamosipari szakértelem hiányában, egy átlagos, külső szemlélő (laikus) számára is nyilvánvalóan megítélhető – objektív okokból is hosszabb időt (több órát) vesz igénybe. Ebből egyenesen következik, hogy az adatlapon munkakezdeként rögzített 10:30-as időpont, valamint a lecserélt mérőóra végső állapotát közvetlenül a tényleges leszerelés előtt, 15:10-kor megörökítő felvételek között eltelt mintegy négy és fél órás időtartam logikailag nem utal a bizonyítékok manipulálására. Éppen ellenkezőleg: ez az időszáv a végrehajtott komplex beavatkozás reális időszükségletét, s ezáltal a rendelkezésre álló bizonyítékok hitelességét és zárt belső koherenciáját támasztja alá. Mindez egyúttal tényszerűen cáfolja a felperes másodfokú tárgyaláson előadott, eleve téves adatokra épülő azon érvelését is, miszerint az okiratok hitelességét egy állítólagos 10:18-as adatlap és 9:35-ös fényképes időpont közötti ellentmondás rontaná le; ez a hivatkozás ugyanis kettős tévedésen alapul, lévén az adatlapon valójában 10:30 szerepel a leolvasás kezdeteként, a fényképek kapcsán hivatkozott 9:35-ös érték pedig csupán a képnézegető szoftver grafikus felületének tévesen azonosított („Igénybe vett idő”), irreleváns eleme, amellyel szemben a felvételek objektív bizonyító erővel bíró, tényleges digitális metaadatai kétséget kizáróan a 15 óra 10, illetőleg 12 perckor történt rögzítést igazolják.

[37] A fentiekén túlmenően a fényképfelvételek hitelességét, illetőleg azoknak a felperes perbeli felhasználási helyén történt leszerelési megörökítését támasztja alá a digitális metaadatokból egzaktan megállapítható rögzítőeszköz- és végrehajtó-azonosság is. A periratok részét képező mindkét fénykép információs panelje ugyanis egybevágoan tartalmazza ugyanazt a „Készülék azonosítót” (szám9), valamint „Végrehajtó kódot” (szám10). Ez az objektív technikai egyezés bizonyítja, hogy a mérőhelyet és annak tágabb környezetét bemutató átfogó képet, valamint a konkrét mérőállást dokumentáló közeli

felvételt ugyanaz az eljáró személy, ugyanazzal a hivatali eszközzel, egyazon egybefüggő ügymenetben készítette. Minthogy ezen zárt logikai láncot alkotó munkafolyamat keretében rögzített közeli képen számjegyhelyesen azonosítható az a 228.943 kWh zárómérőállás, amelyet a szerelő a leszerelt berendezés adatlapján is rögzített, a formál logika szabályai szerint okszerűen kizárható, hogy a távolabbi felvétel más felhasználási helyet ábrázoljon. Mindezek alapján az ítéltábla rögzíti, hogy az objektív digitális adatokkal és a helyszínen aláírt okirattal kölcsönösen egybehangzó fotódokumentáció teljes bizonyító erejét a felperes pusztá feltételezésekre épülő okfejtése nem képes megdönteni. Ezen zárt bizonyítéki láncolat egyúttal kizárja a felperes azon, másodfokú tárgyaláson előadott állításának megalapozottságát is, miszerint az újonnan leszerelt mérőberendezés kapcsán reális esélye merült volna fel annak, hogy a regisztrált óraállás ténylegesen nem hozzá tartozik. A már hivatkozott okirati és objektív fotótechnikai bizonyítékok – különös tekintettel a felperes képviselője által a helyszínen észrevétel és ellentmondás nélkül hitelesített mérőhelyi adatlapra – ugyanis az újonnan telepített mérőeszközt és annak azonosító adatait is kétséget kizáróan a perbeli felhasználási helyhez kötik, ami a mérőberendezés fizikai és jogi hozzárendelését illetően minden utólagos, pusztá vélelmen alapuló vizsgálat lefolytatását szükségtelenné, egyben irrelevánssá teszi.

[38] Az ítéltábla az Elosztó VET 40. § (4) bekezdése szerinti éves leolvasási kötelezettségének elmulasztására, valamint a Vhr. 21/A. § (4) bekezdésébe ütköző, jogellenes becslés alkalmazására vonatkozó fellebbezési érvelés kapcsán rámutat: a perbeli adatok alapján kétségtelen tény, hogy az Elosztó a kommunikációs hiba időszakában becsléssel élt. Ezen közbenső, adminisztratív hiba azonban a perbeli jogvita érdemi elbírálása szempontjából már nem bír jelentőséggel. A vitatott – és az alperes által felülvizsgált – végső elszámolás ugyanis már nem a közbenső becsléseken, hanem a mérőcsere során fizikailag leolvasott, és a fent kifejtett bizonyítékértékelés eredményeként az ügyben irányadónak tekintendő tényleges zárómérőálláson (228.943 kWh) alapult. A korábban kifejtettek tekintettel alaptalan a fellebbezés azon – az elosztó fenti mulasztásaira építő – vonulata is, miszerint ez a szolgáltatói jogsértés fosztotta meg a felperest a bizonyítás lehetőségétől; a bizonyítás megghiúsulását ugyanis maga a felperes idézte elő (lásd [32]-[33] bekezdés), így az az Elosztó terhére nem értékelhető. Minthogy a szolgáltató a becslésen alapuló korábbi számlákat maradéktalanul érvénytelenítette (sztrónózta), és a számlázás alapját a valós nyitó- és az irányadónak minősülő záróadat közötti különbözetként, a teljes időszakra időarányosan elosztva határozta meg újra, a felperest pusztán a becslés adminisztratív módszertanából eredően utólagos – igazolt – elszámolási anomália nem érte. Ebből következően a közbenső leolvasás elmaradása a felperest anyagi jogi szempontból nem mentesítheti az irányadónak tekintett zárómérőállás alapján jogszerűen kiszámlázott villamos energia ellenértékének megfizetése alól.

[39] Végezetül az ítéltábla rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan, a Kp. vonatkozó rendelkezéseivel összhangban utasította el a mérőberendezés tényleges megsemmisítésének megtörténte, illetve annak pontos körülményeire – így az idejére és módjára – irányuló felperesi bizonyítási indítványt. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy bár a bizonyítás mellőzése a peradatok alapján jogszerű volt, az elsőfokú bíróság dogmatikailag tévesen értékelte ezen indítvány előterjesztését tiltott keresetkiterjesztésnek. A perjogi dogmatika értelmében ugyanis keresetkiterjesztésnek (keresetváltogatásnak) kizárólag a keresettel érvényesített jog, a hivatkozott jogalap, vagy a bíróság döntésére irányuló konkrét,

határozott kérelem utólagos módosítása minősül. Minthogy a felperes eredeti kereseti kérelme az Elosztó mérőpontossági vizsgálat lefolytatására kötelezésére irányult, ezen határozott kérelem fogalmilag és dogmatikailag implicit módon magában foglalta azt a tényállítást is, hogy a vizsgálandó berendezés továbbra is fellelhető, azaz annak tényleges fizikai megsemmisítésére nem került sor. Ebből okszerűen következik, hogy a mérőóra leselejtezésének felperesi vitatása, illetőleg az erre vonatkozó bizonyítás indítványozása nem jelentette a kereseti kérelem határainak túllépését vagy új jogalap behozatalát, hanem az pusztán az eredeti petitum teljesíthetőségének immanens fizikai előfeltételét firtató, az eredeti kereset szűkebb keretei között maradó tényállítás és eljárási cselekmény volt.

[40] Visszatérve a bizonyítási indítvány kérdéshez, amint arra az ítéltábla a fentiekben (lásd [33]-[34] bekezdés) már rámutatott, az Elosztó a szabályszerű fotódokumentáció és az aláírt adatlap birtokában a jogszabály erejénél fogva mentesült a fizikai megőrzés kötelezettsége alól. Ebből következően a mérőberendezés ezt követő leselejtezése és megsemmisítése – függetlenül annak pontos dátumától – jogszerű volt. Erre figyelemmel a berendezés tényleges megsemmisítésének cáfolatára, illetve a dolog felkutatására irányuló felperesi bizonyítási indítvány perjogilag irrelevánsnak és objektíve kivitelezhetetlennek minősül. A mérőeszköz ugyanis a leszerelést követően kizárólag az Elosztó birtokába és rendelkezési jogkörébe került, így annak fizikai sorsáról fogalmilag egyedül ő bírhatott releváns információval; márpedig a szolgáltató az alperes eljárása során egyértelműen és kategorikusan úgy nyilatkozott, hogy a dolgot „nem őrizték meg” (szám11 iktatószámú levél), így az többé nem lelhető fel. Azt a körülményt, hogy a megsemmisítés folyamatát az Elosztó esetlegesen nem dokumentálta tételesen, dogmatikailag nem lehet a felperes javára értékelni, hiszen ez legfeljebb egyéb – például számviteli vagy belső ügyviteli – szabályok megsértését vetheti fel, de a berendezés fizikai hiányának tényét nem cáfolja. A közigazgatási perrendtartás szabályai alapján az alperes, illetve az eljáró bíróság továbbá nem nyomozóhatóság, így nem rendelkezik olyan eljárásjogi eszközrendszerrel, amellyel egy, az elosztói érdekkörben megsemmisültnek deklarált vagyontárgy fizikai fellelhetőségét kutathatná. Mindezt végül az is nyomatékosítja, hogy maga a bizonyítást indítványozó felperes sem jelölte meg azt a konkrét, perjogi eszközökkel foganatosítható módszertant vagy eljárást, amellyel az általa vitatott megsemmisítés ténye, illetve a mérőberendezés jelenlegi fellelhetősége egyáltalán racionálisan vizsgálható lett volna.

[41] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[42] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, valamint 82. § (3) bekezdésére figyelemmel kötelezte a felperest a másodfokú eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére, amelynek összegét a felszámítással egyezően, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja szerint a 3. § (2) bekezdésben foglalt ügyvédi óradíj, valamint az alperes által megjelölt 6 + 2 óra munkaidő-ráfordítás (beadványszerkesztés, tárgyalási jelenlét) alapulvételével határozta meg.

[43] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése által meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[44] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján – a felperes erre irányuló kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[45] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 24.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró